

Hoezo bubbel?

Column hoofdredactie OnderWeg

Ad de Boer - 1 augustus 2016

‘Zo, ben je weer terug van je weekje christelijk bubbelen?’ vroeg iemand me jaren geleden na de New Wine Zomerconferentie. Dat is dus het beeld: een week lang in een christelijke bubbel van *praise* en *prayer*, knus als kerkmensen onder elkaar, met de boze wereld buiten de tentdeur. De hemel op aarde.

De werkelijkheid is anders. Door de alomtegenwoordige smartphone kon je vorige week ook bij New Wine niet om de haat en horror van Turkije, Saint Étienne-du-Rouvray en Donald Trump heen. En jawel, je bent er als christenen onder elkaar, maar die nemen allemaal hun zonden en wonden mee. In gesprekken op je kampeerveld is de gebrokenheid van het leven net zo tastbaar als in de tranen van conferentiegangers wanneer in toespraken pijnlijke plekken worden aangeraakt. Hoezo bubbel?

New Wine wil Jezus’ liefde laten landen in de shit van het leven: kapotte relaties, zieke lichamen, gewonde harten, verscheurde kerken, een verrotte wereld. Meer dan ooit ging het dit jaar over vergeving, heling en genezing, over zorg voor de schepping en recht voor armen en vluchtelingen – de *last*, de *lost* en de *least*. En als je je toch in een christelijke luchtbel wilde opsluiten, prikte hoofdspreker Karl Martin die met verwijzingen naar Jozua keer op keer lek. ‘Het is fijn om na de woestijnreis te badderen in de rivier, maar God wil ons het beloofde land in hebben, om de afgodsbeelden van cultuur en traditie stuk te slaan. Zet tegenover de suikerspinnen van hedonisme en individualisme, die mensen gevangen houden in illusies, een leven dat vol is van Jezus.’ Hoezo bubbel?

Geen christelijke luchtbel dus, maar Gods koninkrijk: herstel van gebrokenheid, beginnetjes (soms doorbraken!) van heling van lichamen, harten en relaties, erkenning van schuld en zonde (met honderden mensen op de knieën), stappen naar verzoening, handen omhoog én handen uit de mouwen. Met haar zieke lijf zingt Kinga Ban: ‘Laat maar komen wat komen moet, want Hij laat ons nooit alleen.’ Als leden van verscheurde kerken vieren we de eenheid aan het avondmaal. We aanbidden God *on the road marked with suffering*, zingen over de ‘zegetocht van heiligen en twijfelaars’ en vuren elkaar aan: ‘Houd vol, houd vol, Hij laat niet los.’ Geen bubbel, maar koninkrijk. Toch de hemel op aarde. Wow!

<https://www.onderwegonline.nl/7234-redactioneel-hoezo-bubbel>